

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/76/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116206678
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5116206678.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: Z. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/X, XXX XX T., o zaplatenie 2.200,91 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 4C/64/2016-192 zo dňa 31.01.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej sa ich náhrada nepriznáva.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie sa opiera o ust. § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 9, § 565, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 10c, § 3 ods. 1 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z.

3. Súd prvej inštancie po zrušení napadnutého rozsudku odvolacím súdom ex officio vykonal súdnu kontrolu ustanovení zmluvy Optim pôžička - úverová zmluva č. 02/489/11 uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 21.12.2011, keďže túto analýzu s poukazom na zásadu hospodárnosti konania, ako i nadbytočnú nevykonal v rozsudku, ktorým prvýkrát rozhodol o žalobou uplatnenom nároku.

Podľa súdu prvej inštancie žalobca a žalovaná uzavreli dňa 21.12.2011 Úverovú zmluvu č. 02/489/11, ktorou sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 3.000,- eur pri dojednanej fixnej úrokovej sadzbe 19,53 % ročne, RPMN bola dojednaná na 23,3 % a priemerná RPMN na 18,29 %. Ďalej dôvodil, že žalovaná sa zaviazala úver splácať v 120 pravidelných anuitných mesačných splátkach vo výške 57,04 eur, vždy k 19. dňu kalendárneho mesiaca, pričom prvá splátka mala byť vykonaná v kalendárny mesiac nasledujúci po kalendárnom mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý. Celý úver mal byť uhradený do 120 mesiacov od podpísania zmluvy. Celková čiastka, ktorú mala žalovaná zaplatiť bola určená na sumu 7.143,60 eur.

Súd prvej inštancie konštatoval, že záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi stranami na základe úverovej zmluvy uzavretej dňa 21.12.2011, je vzťahom občianskoprávnym a bolo potrebné naň aplikovať ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., nakoľko žalobca pri uzatváraní predmetnej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaná zmluvu uzatvárala ako spotrebiteľ, keďže ide o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

Súd prvej inštancie vzhľadom k tomu, že ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. opätovne zisťoval, či zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky povinné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Po jej preskúmaní zistil, že zmluva neobsahuje všetky náležitosti, a to adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

Súd prvej inštancie konštatoval, že aj keď bola v zmluve uvedená adresa žalobcu v jej záhlaví, zo žiadneho ustanovenia zmluvy nevyplýva, že adresa žalobcu je tou, na ktorej má spotrebiteľ právo uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, teda v zmluve absentuje adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť.

Ďalej v súvislosti s náležitosťou v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) cit. zákona súd prvej inštancie uviedol, že v zmluve nebola dostatočne určito vymedzená náležitosť podľa písm. f) cit. zákona, a síce doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Poukázal na to, že v zmluve bolo uvedené len, že klient sa zaväzuje, že celý úver s príslušenstvom bude uhradený do 120 mesiacov odo dňa podpisu Úverovej zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku vo výške zostatku úveru s príslušenstvom v deň uvedený v bode 5.2. posledného mesiaca tejto lehoty, pričom v zmysle bodu 5.2. sú splátky splatné v 19. deň kalendárneho mesiaca, avšak takto vymedzená doba trvania zmluvy a určenie konečnej splatnosti úveru bolo nedostatočné, pretože z neho nevyplýva presný čas trvania zmluvy, ani dátum konečnej splatnosti úveru. Podľa názoru súdu prvej inštancie, spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad presne vedieť, kedy dôjde ku konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru, t. j. ktorým dňom. Súd prvej inštancie teda konštatoval, že údaj o konečnej splatnosti nebol uvedený presne a určito. Navyše aj zákon používa pojem termín, čo znamená, že má byť presne uvedený termín, na ktorý pripadá konečná splatnosť úveru a nie je prípustné, aby spotrebiteľ musel sám zisťovať termín, na ktorý pripadá konečná splatnosť úveru.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) cit. zákona považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, a preto bolo možné žalobcovi priznať len čistú nesplatenú istinu bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov po odčítaní žalovanou realizovaných úhrad. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi neuhradenú istinu vo výroku rozsudku zo dňa 08.06.2018, ktorý v tejto časti nadobudol právoplatnosť dňa 03.08.2018. Nakoľko žalovaná svoj dlh voči žalobcovi už uhradila, neexistuje nesplatená istina, ktorú by bolo možné žalobcovi priznať, a preto súd žalobu zamietol.

Vzhľadom k tomu, že bola žaloba zamietnutá, úspešnejšou stranou bola žalovaná, a preto má nárok na náhradu trov konania. Nakoľko si však žalovaná náhradu trov konania neuplatnila a zo spisu nevyplýva, že by jej doposiaľ nejaké trovy vznikli, súd prvej inštancie s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/544/2015 zo dňa 26.10.2016 rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

4. V zákonnej lehote podal odvolanie voči citovanému rozsudku žalobca. Žalobca sa nestotožnil s argumentmi súdu a považuje rozsudok v napadnutej časti za nesprávny a odvolanie odôvodňuje tým, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázal na to, že v záhlaví zmluvy sú uvedené identifikačné údaje žalobcu vrátane adresy žalobcu, čiže informácia o adrese žalobcu v zmluve neabsentuje. Poukázal aj na dôvodovú správu, ktorá k predmetnému zákonu uvádza, že „najmä pri účelovom úvere na nákup tovaru alebo služby, pri ktorom predávajúci a veriteľ uzatvorili zmluvy o výlučnom poskytovaní spotrebiteľského úveru a na základe tejto zmluvy spotrebiteľ získal spotrebiteľský úver, musí byť spotrebiteľovi zo zmluvy zrejmé, na akej adrese predávajúceho môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť.“ Uvedenie adresy teda slúži podľa dôvodovej správy v prípadoch, keď spotrebiteľ nakupuje tovar/služby, na ktorých zaplatenie použije spotrebiteľský úver, a uvedenie danej náležitosti je potrebné vzhľadom na odstránenie pochybností, či môže spotrebiteľ sťažnosť/reklamáciu podať na adrese predávajúceho alebo veriteľa. V prípade spotrebiteľského úveru žalobcu daná pochybnosť nevzniká, v zmluve je uvedená len jedna adresa. Uviedol tiež, že v prospech argumentácie žalobcu svedčí aj legislatívna úprava znenia zákona č. 129/2010 Z. z. týkajúca sa náležitosti zmluvy, ktorá bola uskutočnená novelou zákona č. 279/2017, keď zákonodarcia sám v dôvodovej správe správne uviedol, že táto úprava bola nevyhnutná v nadväznosti na zabezpečenie súladu so smernicou 2008/48/ES v dôsledku rozsudku C-42/15, podľa ktorého úverová zmluva musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 smernice, a to vzhľadom k tomu, že smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov. Žalobca taktiež namietal, že pri rozhodovaní súd nevzal do úvahy bod 5.3 zmluvy, ktorý jednoznačne stanovuje termín konečnej splatnosti úveru, a to tak, že klient sa zaväzuje, že úver bude uhradený do 120 mesiacov odo dňa podpisu

zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku v deň uvedený v bode 5.2 (v 19. deň kalendárneho mesiaca) posledného mesiaca tejto lehoty. V spojení s ust. § 122 Občianskeho zákonníka, ktorý stanovuje, ako sa počíta lehota určená podľa mesiacov, je možné určiť termín konečnej splatnosti presne, t. j. konkrétnym časovým okamihom. Vzhľadom na uvedené navrhol zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu tak, že odvolací súd vyhovie žalobe a zaviazá žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

5. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadřila.

6. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok na základe odvolania žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ustanoveniami § 379, § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Žalobca v podanom odvolaní namieta odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, v danom prípade v otázke určenia doby trvania a termínu konečnej splatnosti úveru. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

8. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že tento odvolací dôvod nie je naplnený.

9. Základným dôvodom pre zamietnutie žaloby žalobcu bola skutočnosť, že zmluva o úvere zo dňa 21.12.2011 neobsahuje povinné náležitosti stanovené v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., a preto v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

10. Z ustáleného skutkového stavu okresným súdom vyplýva, že medzi stranami sporu bola uzavretá spotrebiteľská zmluva o úvere, na ktorú sa aplikujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. a ustanovenia o ochrane spotrebiteľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

11. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

12. Pre spotrebiteľský úver sa v ZoSÚ z hľadiska formálnych náležitostí vyžaduje písomná forma zmluvy a obsahové náležitosti zmluvy sú vymedzené v § 9 ods. 2 ZoSÚ. Vyššie citované ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ide vlastne o špeciálnu právnu úpravu absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Tým, že zákon nedodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutnými podstatnými obsahovými náležitosťami zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda k podstatným obsahovým náležitosťiam zmluvy. Pokiaľ zmluva uzatvorená medzi účastníkmi niektorú z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 ZoSÚ neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Uvedený výklad zodpovedá zmyslu a účelu zákona č. 129/2010 Z. z. a dopadá aj na zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle citovaného zákona s poukazom na § 1 ods. 8 ZoSÚ, kde je vyjadrená subsidiarita Občianskeho zákonníka, ako aj subsidiarita osobitných predpisov.

13. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený,

pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav.

14. Práve z vyššie uvedeného dôvodu bol prijatý zákon č. 129/2010 Z. z. a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. Medzi takéto ustanovenia nepochybne patrí uvedenie konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ). Na to, aby bol považovaný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ stačí, že chýba jeden z údajov vymedzených v tomto ustanovení.

15. V danom prípade, oboznámiac sa s obsahom úverovej zmluvy, konkrétne bodom 5 splácanie úveru, dospel aj odvolací súd k záveru, že termín konečnej splatnosti úveru nebol určený postačujúcim spôsobom tak, aby spotrebiteľ mal možnosť bez akýchkoľvek pochybností vedieť, ktorý deň je termínom konečnej splatnosti úveru. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že konečná splatnosť úveru musí byť určená konkrétnym dňom, mesiacom a rokom. Iba samotná dedukcia termínu konečnej splatnosti nepostačuje pre naplnenie ustanovenia § 9 ods. 1 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. Termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie je možné odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní, od uzavretia zmluvy, od počtu splátok. Spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (viď rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co 465/2015 zo dňa 29. januára 2016).

16. Na podporu svojej argumentácie odvolací súd poukazuje tiež na obdobné rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co 108/2017 zo dňa 23. mája 2017, ktorý v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol ohľadom termínu konečnej splatnosti úveru, že účelom § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. je, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný, ako dlho je povinný plniť si povinnosti splácať úver, preto je nutné, aby dodávateľ v zmluve špecifikoval konečnú splatnosť úveru konkrétnym dátumom; obdobný právny názor bol vyslovený aj v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co 151/2012 zo dňa 19. septembra 2012. Napokon odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co 1546/2014 zo dňa 22.10.2015, v ktorom uviedol, že pojem termín predstavuje časové vymedzenie. Termín konečnej splatnosti úveru musí byť v zmluve vyjadrený presným dátumom a nie udalosťou, ktorá je závislá na vôli ktorejkoľvek zmluvnej strany (obdobne tiež napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/140/2018 zo dňa 27.06.2018, rozsudok Krajského súdu v Žiline 11Co/149/2018 zo dňa 31.07.2018). Tak ako v uvedených prípadoch, ani v preskúmvanej veci sa odvolací súd nestotožnil s tvrdením žalobcu, že s dátumom splatnosti poslednej splátky musí byť spotrebiteľovi zrejmé, aký je termín konečnej splatnosti celého úveru.

17. Odvolací súd tiež poukazuje aj na ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Ide základné výkladové pravidlo, v zmysle ktorého v prípade, ak vzniknú pochybnosti, bude platiť priaznivejší výklad obsahu zmluvy v prospech spotrebiteľa. Priaznivejším výkladom zmluvy je v tomto prípade to, že termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru je konkrétne vopred pevne stanovený deň, pričom tento nemožno odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní od uzatvorenia zmluvy a počtu splátok. Tento deň nemôže byť ani súčasťou oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, keďže sa jedná o jednostranný právny úkon veriteľa. Spotrebiteľ musí už pri uzavretí zmluvy presne vedieť, teda bez akýchkoľvek matematických operácií, kedy, ktorým konkrétnym dňom je určený termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

18. S poukazom na uvedené odvolací súd považoval za vecne správny záver súdu prvej inštancie, že v zmluve chýba aj obligatórna náležitosť požadovaná zákonom, a síce termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Pritom nároky, ktoré žalobca v konaní uplatňoval, sú bezpochyby tie, ktoré vyplývajú zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorú však vzhľadom k absencii požadovanej náležitosti treba považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, odvolací súd ho preto potvrdil, vrátane výroku o trovách konania, ktorý taktiež vykazuje vecnú správnosť.

19. Pokiaľ žalobca namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil neexistenciu obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách účinného v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy, adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, odvolací súd vyhodnotil túto námietku ako dôvodnú. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že ust. § 9 ods. 2 písm. c) citovaného zákona treba vykladať tak, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere postačí uviesť adresu veriteľa v takej podobe, aby na nej bolo možné podať reklamáciu alebo sťažnosť. Podľa odvolacieho súdu musí ísť teda o takú adresu, na ktorej môže pošta veriteľovi doručiť zásielku alebo na ktorej možno veriteľa osobne navštíviť s cieľom podať tam reklamáciu alebo sťažnosť. Takýto výklad rešpektuje aj požiadavky vyplývajúce z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, ale zároveň rešpektuje aj znenie citovaného ustanovenia, keďže doslovné znenie vyššie citovaného ustanovenia ani nevyžaduje to, čo tvrdí súd prvej inštancie, aby pri adrese bolo uvedené, že na nej možno podať reklamáciu alebo sťažnosť. Vyžaduje len uvedenie adresy, na ktorej spotrebiteľ toto svoje právo objektívne dokáže realizovať. S uvedeným korešpondujú aj závery rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 26Co 229/2017-95 zo dňa 26.06.2018, rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co 188/2018 zo dňa 25.10.2018.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP a čl. 17 Základných princípov CSP. Žalovanej ako procesne úspešnej strane v odvolacom konaní vznikol v súlade s § 256 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania; odvolací súd však z obsahu spisu nezistil, že by žalovanej nejaké trovy v súvislosti s týmto konaním vznikli, resp. si žiadne neuplatnila, a preto jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (obdobne viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.02.2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

21. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

(§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)